

פד:

יש מותרות פרק תשיעי יבמות

עין משפט
נר מצוה

א ה מ"י פ"ט מהלכות
אסורי ביאה ה"ל י"א
פסג אהין קה קב טור
ש"ע אה"ע פ"ו ז סעיף כג
וה"מ ז סעיף ג:
ז ב מ"י פ"ו ס"ג ה' :

תוספות ישנים

(א) וי"ל דהא לא קשה מדי
דלי ליתא לרבי דמי אין
למפקד ליתני משיבתי
ההא לא הוה קתלי ריבוא
(ג) ודע דהא דה"ס
דהאדר ישראל האחד מרי
ה"ל אחר פטולא אכל פ"ק
שפיר תמורה דאם ליתא
לרבי דמי ה"ל למיתני
מתי שני שנשא שני
מלכות וכו' ולאשתע
רעותא דריבוא מני שה"ס
וההיא פטולא ה"ל אה
הפטול יורא דהא לא
שפעין: ושא נכחא כשה
לכונה. פ"י סנה וק"ל לה
כשה משום דמיה לכת
ולא סנה דמיתרי פסק
ולא ע"ק: וי"ל ע"ק
למיתני קתלי ריבוא עשה
אין ש"ן שפיר מות עשה
שה"ס נשים פטולות:

וכי תיבא קסבר האי תנא דנישואין הראשונים כפי"ן. תימה
דכ"ה"ג לא אמרינן בשום דוכתא נישואין מפילין דלהממיר הוא
דלמר הכי לאסור כנס ואח"כ גירש כפ"ד אחין (לעיל ז:) אבל להקל
לא חשכתו ועוד דלמי לאחר מיתה אמרי' בערעל (ועיל ע"ג) כשנפלה
לו ואח"כ נפצע דמילן אסור פיעה:
וי"ל בגללא הכי פריך לה מגופה:
א' נסוב כי אורחיהו מותרות
לבעליהן ואסורות ליבימיהן.
לא שנשא שני שניה שלישי שלישי
דל"כ שתייהן מותרות לבעליהן
ולבימיהן דהא קסבר דקהל גרים לא
אקרי קהל דקאמר מותרות לאלו
ולאלו גירות אלא כן השנייה שהוא
שלישי נשא ישראלית והיינו כי
אורחיהו שהוא מותר בה ואח"כ
דאסורות ליבימיהן לא קאי אמריהו
דלשת שני שהיא שנייה מותרת ליבמה
דקהל גרים לא אקרי קהל ומשום
אשת שלישי שהיא ישראלית נקט
אסורות ליבימיהן וכן הא דקאמר אי
אסור מותרות ליבימיהן ואסורות
לבעליהן נמי לא קאי אלא אאשת
מלרי שני שנשא ישראלית ומשום הכי
נקט כה"ג או נסוב כי אורחיהו אי
אין נסוב דלא מני למינקט כולה
מילתא נחד גברא וקאי מעיקרא
אשת שלישי ובתר הכי קלי אשת
שני ואת' ואמאי לא נקט דליהו קאי
אמריהו כגון מלרי שני שנשא
ישראלית ומלרי ראשונה דהשתא
אחד מהם ישראל גמור ואחד מלרי
שני נסוב כי אורחיהו שתייהן אסורות
ליבימיהן אסור ונסוב אסורות
לבעליהן וי"ל דכן ישראלית ממלרי
שני אין חשבו ישראל לענין קהל
אלא חשבו קהל גרים ואי"ת אפי' ליתא
לרבי דמי ליתני ישראל שנשא שני
נשים מלרי ראשונה ישראלית והיו
לו בנים משתייהן דכן מלרי מלרי
שני וכן ישראלית ישראל נסוב כי
אורחיהו אסורות ליבימיהן אסור
ונסוב אסורות לבעליהן וי"ת דלא
תני הכי לפי שנשואי מלריה
כאסור והא קתני ממזר וחלל
שנשא באסור (א) ואומר ר"י דלא
פריך אלא ממה ששיר דברים של
חידוש דאם איתא לרבי דמי היה
לו לכולהו משמנתו ולהכי כי משני
שיר פלוג דהא פריך הא תנא היה
חיובי לאהין ואין זה חידוש ולכסוף
מסוק דמ"מ שירא הוא והא דלא
קאמר שיר גרשה זונה ומתנה
משום דלא חשבו להו שירא דכיון
דחנא חללה הוא הדין גרשה חונה
ומתנה הויה בכלל ממזרת דהכל
ענין אחד ואי"ת ומאי מקשה לרבי
דמי ליתא דלא תני הכי משום
דכפולוגתא לא קמיירי דאיכא למ"ד
קהל גרים מיקרי קהל ועוד דר'
שמעון ממיר הנקצות מדי ויש לומר

נישואין הראשונים. שנשאה אח שמת מפילין אותה לייבום ובתר
היא עשתא אהינן ולי לאו אלמנה מאחר הואי שרינן לה לכ"ג יבמה:
והא סגא חלל שנשא כשרה. ואסר לה לייבומי לאח כשר: דוקא
אלמנה. שנחללה צניאמו ויאסרה לחיוב ההיבוי אבל בתולה חויה
לה להתייבם: אם איתא להא דרבי דמי.
אם הלכה כמותו: מראשונה ומשנייה.
דהוה להו דור שלישי ודור שני: נסיב
כי אורחיהו. שלישי נשא ישראלית
ושני מלריה שנייה אסורות ליבימיהן
דשלישי ישראל הוא ואסור בשנייה הוא
דמלרי ואלומי אחד זכרים ואחד
נקבות אסורין עד דור שלישי ושני
אסור דשנייה: אי אסור ונסוב.
שנשא שלישי שנייה ושני נשא ישראלית:
גיורת מותרת לשלישי דישאל הוא
ולשני דקהל גרים לא אקרי קהל
ולא קרינן שלישי יבא בקהלן ולא שני
דזו לאו קהל הואי ואם נשא האמה
גיורת ומת מותרת ליבמה (ג) כבעלה:
אסורין לאלו ואלו איילוניים. ישראלית
אם שני נשא ישראלית והיא איילנית
אסורה לו משום דישאלת היא
וקשמת אסורה ליבמה משום אשר
תלדי (פ) פטל איילניות שאינה יולדת: שיר
פלוג דכא. דהוה מני למיתני
ציה כולה (ג) פלוג דכא שנשא
ישראלית אסורה לבעלה ומותרת
ליבמה כשר. והכשר שנשא כשרה יש
לו אח פלוג דכא אסורה ליבמה
ומותרת לבעלה. פלוג דכא שנשא
ישראלית יש לו אח פלוג דכא אסורה
לבעלה וליבם. גיורת מותרת לה
לוה: הווא. חלל שנשא כשרה
איצטרין ליה וצנכנת עסקין ואלו
משום אסורה ליבמה אלא משום
מותרת לבעלה וקמשמע לן דלא
חזרהו כשרות וכהנזכר מלינשא
לפטולין לחללין שומתין ישראל
ואע"פ שהכין חזרה בחללה כהנזכר
לא חזרהו בחללין: מאי כשרה
כשרה לכהנז. דקיימא לן כהן כל זמן
שמא לא שאת בת כהן לא ישא בת
ישראל דלמר נפסקים סעודת הכשרות
בת ישראל לכהן בלאו עיבדין ודף
(מ"ג): לא יקחו. למה לי למכתב
לא יקחו תרי וימני להזכיר האשה
על ידי האיש קס"ד להזכיר כשרות
שלא ינשא לחללין: אמר רבא כל
היבא כו'. והאי קרא לאו להזכיר
כשרות אחי אלא (ו) פטולות
שלא ינשא לכשרים שכשם שהכהן
מוזהר שלא יקח זונה וחללה כן
היא מוזהרת שלא תשא: וכל
היבא דהוא לא מוזהר. כגון חלל
בכשרה: עונשים. לאו וכרת אבל
עשה לא הו עונש הלכך מלות
עשה שהזמן גרמא נשים פטורות
אבל לא תעשה בין שהזמן גרמא בין
שלא הזמן גרמא נשים חייבות: לאו.
דכהוה איתו שום בכל שאין טוהגין
לא יקחו הוה אולי לקולא ומיפטרנו נשים:
והרי

מסורת הש"ס
(א) לעיל ע"ה. (ב) סנה זר.
ישם נסמן. (ג) וקתן פה.
קדושין ע"ה. (ד) רש"י
מ"ו. (ה) ב"ק טו. מותרה כ:
קדושין לה. פסקים מה. דה
מ"ה. טובה מ"ה. (ו) ודברים
מ"ה. (ז) ודברים מ"ה.
(ח) ודברים מ"ה. (ט) ודברים
מ"ה. (י) ודברים מ"ה.
מ"ה. (יא) ודברים מ"ה.
מ"ה. (יב) ודברים מ"ה.
מ"ה. (יג) ודברים מ"ה.
מ"ה. (יד) ודברים מ"ה.
מ"ה. (טו) ודברים מ"ה.
מ"ה. (טז) ודברים מ"ה.
מ"ה. (יז) ודברים מ"ה.
מ"ה. (יח) ודברים מ"ה.
מ"ה. (יט) ודברים מ"ה.
מ"ה. (כ) ודברים מ"ה.
מ"ה. (כא) ודברים מ"ה.
מ"ה. (כב) ודברים מ"ה.
מ"ה. (כג) ודברים מ"ה.
מ"ה. (כד) ודברים מ"ה.
מ"ה. (כה) ודברים מ"ה.
מ"ה. (כו) ודברים מ"ה.
מ"ה. (כז) ודברים מ"ה.
מ"ה. (כח) ודברים מ"ה.
מ"ה. (כט) ודברים מ"ה.
מ"ה. (ל) ודברים מ"ה.

תורה אור השלם

1. אשה וזה חללה לא
יקחו ואשה גרושה
מאשה לא יקחו כי קדוש
הוא לאלהיהו.
2. דבר אל בני ישראל
איש או אשה כי יעשו
מכל חזאת האדם
למעל מעל בני אשה
הנפש ההוא.
מכרבי ה.ו

גליון הש"ס

גמ' כל היבא החוה
בוהרי. ע"י מתיב דף י'
ע"י חזרי כסולא ודברים
מ"י דף י' ע"י ד"ה חזרי
למ"ה.

הגהות הב"ח

(א) מ"י חזרי
ומשניה: (ב) מ"י ד"ה
יבמה
יבמה
כבעלה: (ג) ד"ה שיר
וירי טולו כמו כן פלוג
דכא: (ד) ד"ה אחר רבא
י"י אלא להזכיר פטולות:

מוסף רש"י

לא החזרה כשרות.
הכיתו. להנשא
לפטולין. למקול כהוה
גר חלל שחזרה שהכיתו
החזרה על נתיבות וס'
לא החזרה עליהם מלינשא
אחין. אבל לפטולין
שהאשים הפטולים חזרהו
עליהן מלינשא אחין. כגון
ממזרים או נתיבים חף
הנשים החזרו עליהם.
דכשהו הכתוב אשה לא
לכל עונשים שמתורה
לכל עונשים. (ג) חזרה
לכל עונשין שבתורה.
מלן שהנשים חייבות על
כל לא תעשה שמתורה
שירי עונשין מלקות
פסוקים מ"ה.

דעדיפא משני ועוד דמתני' אירי כפולוגתא דקסבר קדושין מוספין
כחיובי לאהין דקתני כחיובי לאהין אסורות לבעליהן ומותרות ליבימיהן
משמע דשיין בהו ייבום אלמא תפסי בהו קדושין: ש"י"ר פלוג דבא. אפי' נפצע לאחר שנשאה לא מיתסרה כהכי ליבם שאין פלוג דכא
ולא אמרינן כמות לה נאסרה כו' דלא שיין אלא כשעשה כשהו שום מעשה דנאסרה כן לבעל כגון סוטה ומזויר גרושתו דפ"ק ודף
(א"ט): וקמשמע לן דאם הוה בכה. משום מותרות ליבימיהן איצטרין לאשמעינן בלאו הוה בכל דמי משום אסורות ליבימיהן כיון
לאשמעינן בלאו שאין שום בכל כל שכן בלאו הוה בכל:
אלא דא"ש מ"מ תנא ושייר. ואי"ת והא אלו קתני דהכי פריך כפ"ק דקדושין (דף טו) גבי ואלו שמעניקין להן וגבי אלו דברים שאין
להם שיעור בשלתי פקדא (שם דף טו). ואר"י דהכא לא נקט אלו אלא לפרושי הא דקתני עניינים הרבה צרישא יש מותרות יש
אסורות ובהכי לא שיין למפקד ועוד דככל מקום ששונה שני עניינים אלו ואלו שיש ואלו שאין משייר אע"ג דתני אלו כי הויה דאלו גרשות
שיש להן קנס (מכאן דף טו). דשייר מלרי ואלומי ופסול כהונה וצנוכה מקדש (והכי דף טו). דתני אלו שפטולין בקדש ולא חשבו
ניתנים למעלה שנתן למטה כו' בחון בפנים בפנים בחון ופסק וימטת שמתן שלא לשמן דחשיב להו כריתא (פ"ט): ולמה